

Νέα θαύματα του ευλογημένου αιμνήστου λειτουργικού ζεύγους Πέττα (Αναστασία Δ. Παπαμιχαήλ)

/ [Πεμπτούσια](#)

Μαρτυρίες της κ. Αναστασίας Δ. Παπαμιχαήλ, κατοίκου Πατρών

Το σπίτι μου βρίσκεται ακριβώς απέναντι από την πατρική οικία του Σημειοφόρου π. Νικολάου Πέττα, επί της οδού Παρνασσού 34, στην περιοχή Χαλκοματά. Με μεγάλη ταπείνωση και ευλάβεια θέλω και εγώ, μεταξύ των άλλων, να καταθέσω

η μητέρα
ση με το
ού Ανθή.

Στις

αρχές καλοκαιριού του 2016, από ευλάβεια προς τον π. Νικόλαο και την

πρεσβυτέρα Ανθή, η μητέρα μου, η αδελφή της Βασιλική, η εξαδέλφη μου Αγγελική (η οποία θεραπεύθηκε με το λάδι από το κανδήλι τους από σοβαρότατη ασθένεια, που της παρουσιάστηκε τελευταία) και εγώ αποφασίσαμε να πάμε στο ενοριακό Κοιμητήριο της Παναγίας Αλεξιώςισσας στην Πάτρα, όπου αναπαύεται το λειψικό ζεύγος, προκειμένου να ανάψουμε το θαυματουργό καντήλι τους. Επισημαίνεται ότι είναι ευκαιρία για εμάς κάθε φορά που πηγαίνουμε στο προσκύνημα αυτό, να προσευχηθούμε, να τους ευχαριστήσουμε για τις ευλογίες, που μας δείχνουν, και να λάβουμε λάδι από το καντήλι τους για αγιασμό και ίαση σώματος και ψυχής. Το λάδι είναι ιδιαίτερα θεραπευτικό και ενδεικτικά καταγράφεται και η άμεση ίαση πολιτικής μηχανικού της πόλης μας, της κ. Ουρανίας, που από καυτό λάδι τραυματίστηκε στο χέρι της και οι γιατροί και οι αλοιφές της επιδείνωναν την πληγή. Όταν καθ' υπόδειξη της κ. Φωτεινής Τσουκαλά το βούτηξε μέσα στην κούπα του κανδηλιού αυτομάτως πλάσθηκαν οι ιστοί και αναπλάσθηκε το χέρι.

Φθάνοντας στο μνήμα, καθώς η ώρα (7:15 μ.μ.) ήταν περασμένη και το κοιμητήριο σε λίγο θα έκλεινε, αρχίσαμε η καθεμιά μας να κάνουμε από κάτι. Εγώ προσωπικά είχα ανεβεί επάνω στο μνήμα (ο χώρος είναι στενός χωρίς διαδρόμους), προσπαθώντας σκυμμένη να τακτοποιήσω τα λουλούδια στα ανθοδοχεία, τα οποία τόσο αγαπούσαν όσο ζούσαν. Η μητέρα μου άναβε το καντήλι. Ξαφνικά από το πουθενά ένιωσα κάτι να φτερουγίζει επάνω από το κεφάλι μου και να αγγίζει ελαφρά τα μαλλιά μου, σαν να με ευλογούσε! Μπροστά σε αυτή την αίσθηση σταμάτησα ό,τι έκανα και σηκώθηκα να δω τι συνέβαινε. Αυτό που είδα ήταν πραγματικά συγκλονιστικό! Δύο περιστέρια πετούσαν ήρεμα, σαν να χόρευαν, επάνω από το μνήμα και επάνω από εμένα και τους άλλους προσκυνητές! Σημειώνεται ότι δεν είχαμε κόλλυβα ή κάτι φαγώσιμο μαζί μας, για να τα ελκύσει. Εκείνη την στιγμή φώναξα στη μητέρα μου «Μαμά, μαμά, τα περιστέρια, τα περιστέρια που θεωρούσαμε υπερβολή τους ιερείς και τους πιστούς που τους εμφανίζονται στον ορισμένο τάφο!!! (Να σημειώσω ότι η μητέρα μου, έχοντας ακούσει και διαβάσει και άλλες μαρτυρίες σχετικά με τα περιστέρια που εμφανίζονται στο τάφο τους, το θεωρούσε απίθανο γεγονός. Ειδικά αυτή την θαυμαστή εμφάνιση, που της εξιστορεί η πνευματική της αδελφή, η κ. Φωτεινή Τσουκαλά, κατά την οποία την παραμονή της Πεντηκοστής του 2015, όταν είχε πάει με τον π. Νεκτάριο να ανάψουν το κανδήλι και να προσευχηθούν, ξαφνικά εμφανίσθηκαν περισσότερα από τριακόσια περιστέρια, ανά τριάδες, που κυριολεκτικά κύκλωσαν τον τάφο του ζεύγους Πέττα). Βλέποντάς τα η μητέρα μου άρχισε να κάνει το σταυρό της, επαναλαμβάνοντας γεμάτη δέος και εκείνη «Τα περιστέρια, τα περιστέρια!!!». Επισημαίνεται ότι, σύμφωνα με την εκκλησιαστική παράδοση, συχνά ψυχές δικαίων ανθρώπων εμφανίζονται σαν περιστεράς. Από τα σύγχρονα παραδείγματα αναφέρεται αυτό της οσιοτάτης και αγιασμένης

γερόντισσας Χρυσής Κύπτης, κτητόρισσας της Μονής Αγίας Παρασκευής Μηλοχωρίου της Εορδαίας, όπου η αγία Παρασκευή την επισκεπτόταν συχνά, παίρνοντας την μορφή περιστεράς! Και αυθόρμητα φώναζε με όλη την δύναμη την ειδική ευχή, που έχει ευλογία να λέει από τον γέροντα Ισίδωρο τον Φιλοθείτη «Άξιοι, άξιοι, άξιοι και θαυματουργοί! Άγιος Νικόλαος και αγία Ανθή». Αναφωνούσε ακόμη: «Μου δείξατε τα περιστέρια, που δεν τα πίστευα!». Ήταν δε τόσο μεγάλη η λαχτάρα της, που πραγματικά όλες κερώσαμε και δεν δύνατο η μητέρα μου να συνεχίσει το άναμμα του καντηλιού. Έτσι το συνέχισα μόνη μου διακόνημα αυτό. Όπου να φύγουμε, τα περιστέρια έμειναν κοντά μας, επάνω στους σταυρούς των διπλανών τάφων, ωστόσο όλα ήταν στραμμένα προς το μνήμα των αξίων και θαυματουργών. Αξίζει να αναφερθεί ότι μας παρατηρούσαν με έγνοια και με πολλή αγάπη. Η θεία μου και η εξαδέλφη μου είχαμε μείνει εκστασιασμένες μπροστά σε αυτό το θείο σημείο, που βιώσαμε εκείνη τη στιγμή. Δοξάσαμε το Θεό, ευχαριστήσαμε τους αξίους και αναχωρήσαμε χαίροντες και αγαλλόμενοι. Κατά την επιστροφή μονολογούσαμε: «Άξιοι, άξιοι, άξιοι και θαυματουργοί! Άγιος Νικόλαος και αγία Ανθή».

(συνεχίζεται)